

Entençien els monstrosos crims que Franco i l'Armee cometen a la « Model » de Barcelona

El règim franco-falangista no ha canviat i pot canviar. I el seu punt de recolzament fonamental és l'aparell terrorista i la seva pràctica consegüent és el terror, la monstruositat del qual augmenta en la mesura que la vida del règim perilla.

AQUEST mes s'inicià a París la Tercera Assemblea General de l'O. N. U. Els imperialistes anglo-saxons, i molt particularment, els nordamericans, han aconseguit en el Consell de Seguretat, que el nostre problema fos eliminat de l'Ordre del Dia. L'Assemblea, però, discutirà el nostre problema malgrat l'oposició anglo-nordamericana perquè aquesta és la voluntat ben afirmada de les delegacions democràtiques i ant imperialistes. La Delegació polonesa ha fet ja la proposició concreta i és segur que aquesta iniciativa serà recolzada sense reserves per la Unió Soviètica, per les noves democràcies i, en general, per les delegacions i delegats d'aquells països que encara lluiten contra les coaccions i xantatges de l'imperialisme nordamericà.

El nostre problema serà, doncs, discutit a l'Assemblea General de l'O. N. U. i la situació esdevé perillosa per a Franco, per als seus sostenidors i còmplices. Davant la lluita dels nostres pobles, la perveniència de la solidaritat democràtica mundial envers Espanya i la democràcia espanyola, que les mentides, les coaccions, les persecucions no han pogut afèblir, Franco, els seus sostenidors i còmplices, temen que l'Assemblea, si no es decideix a marxar per una via més executiva, almenys, ratifiqui els anteriors acords.

Per a fer front a aquest perill, Franco, els seus sostenidors i còmplices manobren amb ritme accelerat amb la dèria de desorientar i paralitzar la lluita interior i l'opinió democràtica mundial, de forçar un canvi d'orientació a l'O. N. U., de « liquidar » internacionalment, en definitiva, el cas espanyol.

Els imperialistes nordamericans han provocat l'entrevista del pretendent amb Franco i, ajudats pels anglosaxons i el Vaticà, han precipitat el sotmetiment del senyor Prieto als monàrquics i a Franco. Els imperialistes nordamericans han « suggerit » que Franco, per demostrar davant del món el seu « respecte » a la democràcia, « més o menys » organitzés « eleccions » i « eleccions municipals » per a una data que coincidirà amb la discussió del nostre problema a l'Assemblea de l'O. N. U. Els ministres de Franco, valent-se de corresponals subvencionats, afirmen que a Espanya, a les presons ja no hi ha presos polítics i la premsa falangista que el règim carcelari espanyol és tan « humana » i « cristià » que els « empresonats » protesten quan se'ls deixa en llibertat ». I no seria d'estranyar que preten-

per Joan COMORERA

guessin sorprendre l'opinió pública interior i exterior i impressionar certes delegacions de l'O. N. U. amb alguna maniobra de major volum.

Tot l'immens aparell de propaganda en mans dels imperialistes s'ha mobilitat per servir el règim franco-falangista. El presenten com un règim « cristià » que, per bé que heren de Hitler i Mussolini, està « en plena evolució democràtica ». El presenten com « l'únic règim que s'ajuda al temperament i a la tradició dels espanyols », contra la voluntat dels quals ells, els imperialistes que servint-se de Franco fan d'Espanya una colònia, no tenen el dret d'intervenir. Afirment que Espanya és avui el baluard de la « civilització occidental », campiona de l'antiovietisme, de l'anticomunisme, la plaça d'armes millor dels « democràtics » en lluita contra « els totalitaris » i que Espanya no podria complir « aquesta missió sagrada » si la democràcia espanyola es reconstruís victoriosa damunt les runes del franco-falangisme.

La realitat és, però, que els pobles hispànics odien a mort el règim franco-falangista, lluiten a mort contra el règim franco-falangista. Els pobles hispànics lluiten i lluitaran per la llibertat i per la democràcia, per recuperar i reconstruir una Espanya independent i sobirana, per restablir la República i les llibertats nacionals de Catalunya, Euzkadi i Galícia, per obrir l'ample camp històric de la Federació Democràtica i contra aquesta realitat que els fets i els heroïsmes de cada dia presenten al món, de res no valdran les mentides, les calúmies, el xantatge dels imperialistes anglo-saxons i del Vaticà, i les traïcions dels individus que, com Prieto, Aguirre i Terradellas, estan al servei de la reacció.

El règim franco-falangista no ha canviat ni pot canviar. I el seu suport fonamental és l'aparell terrorista i la seva pràctica consegüent és el terror, la monstruositat del qual augmenta en la mesura que la vida del règim perilla. Aquesta veritat cal dir-la davant del món sencer per cobrir d'ignomínia tots aquells que continuen per servir els interessos de la reacció interior i internacional.

Estem en condicions de demostrar-ho; passem a fer-ho. Que passi a la presó « Model » de Barcelona?

Condicions generals

A la presó « Model » de Barcelona està plena a vessar. Els presos estan distribuïts en galeries incomunicades les uns de les altres. Les cel·les són gairebé cada dia realitzades i per qualsevol soborn, els presos són escorcollats. Si els troben quelcom, encara que sigui una cosa tan insignificant com una novella, són castigats a un mes de « xapat » (el « xapat » és la cel·la d'isolament absolut i els que hi són tancats no reben paquets, no poden sortir al pati ni rebre visites, són peïats al zero i diàriament apallissats).

Aquest és el règim general de les galeries, però n'hi ha dues, la 4 i la 6, en particular la quatre, on el règim és molt més rigorós. En cada cel·la hi ha vintidós presos, els quals gaudeixen només d'una hora i mitja de passeig, no poden conèixer per a res amb els altres detinguts i són objecte de provocacions constants i d'un tracte inhumà per part dels funcionaris. A aquestes galeries no pot haver-hi ni un sol paper, ni cap diari. Els paquets de menjar són escorcollats minuciosament i després s'agafen els còpi. Els repartidors quan volen i desobedeixen sobretot quan els troben les pastilles de sabó. Les reclamacions per paquets desatencats, perduts i robats totalment i parcialment són innumerable. La censura de correspondència és severíssima.

Alimentació, higiene i assistència mèdica

El detingut rep una ració alimentària totalment insuficient. La ració d'aliments és infima: uns 25 grams diaris en lloc dels 80 que marca la ració diària mínima. Les matèries graxoses no existeixen. Per altra part les dosis de vitamines que conté la ració habitual són pràcticament nul·les. Les conseqüències d'aquest règim de fam són greus: aprimament i pèrdua de pes progressiva, malalties de tipus atímiques, esgotament, síndrome de pellagre, psicosis, etc. La fam és tan extrema que els empresonats per a menjar registren talls de les immunitats.

Els empresonats són amuntats en cel·les d'una capacitat mitjana de 35 metres cúbics. En cada cel·la hi ha de viure durant 16 i 20 hores diàries de 4 a 6 reclusos. Les defecacions es fan en latrines dins de la mateixa cel·la i, com que aquestes no tenen forats de ventilació, excepció feta de la finestra petita que sobre a uns dos metres de terra, l'aire puja i viatja als emmalaltats. Aquesta insalubritat la podem copsar millor si tenim present que la pròpia legislació sanitària prescriu un mínim de 32 metres cúbics per persona. Els reclusos dormen per terra, com les besties, damunt de matriques infectes. En les cel·les no hi ha cap penjador i tot va per terra. Les xinxes són la tortura infernal dels detinguts. I encara que els presos vulguin no poden netejar les cel·les, car manquen d'aigua.

No existeixen els mitjans corrents de desinfecció: llau, total, salinament ni els insecticides més coneguts com el « Flyx » i el « DDT ». Així és com les xinxes i les rates infecten cel·les i galeries sense remei. La majoria dels detinguts per a calçar-se no té res més que trossos d'espadanyes i sabates foradades, estripades de tot arreu i els vestits són un trist mosaic de mil pedaçs diferents i sense sargit.

El personal sanitari de les galeries és incompetent, car no el formen de professionals sinó escollint els pitjors entre els confidentes. El cap dels serveis mèdics, doctor Prado, falangista empedrit, és un canalla irresponsable, orfe de tota consciència professional. Es manca d'utilitzar na-

lima. A les cartes que s'envien fora s'hi ha de posar obligatòriament un segell d'una pesseta de recàrrec. Només es pot escriure i rebre cartes de familiars directes. La llum no s'apaga cap nit a les cel·les de la galeria 4 i els funcionaris entren i surten a qualsevol hora. No gaudeixen cap assistència mèdica, com més tard veurem, i si els familiars o els amics els trameten medicaments, aquests són robats.

Una trepa de « xivats » circula per les galeries provocant, maltractant i inventant-se històries que motiven ferotges represàlies. Pel conjunt de les galeries actua un « grup anticomunista » format per onze bandits de l'antiga « Divisió Blava », falangistes detinguts per atracció, estraperlisme i altres delictes comuns. El « grup » és una mena d'institució oficial, protegida per la Direcció, la qual li dona carta blanca per a cometre tota mena de malfetes. Els onze bandits disposen d'armes.

Els detinguts de la cel·la 4 i 6 no poden tallar-se el cabell més que cada vint setmanes ni afaitar-se més que cada 15 dies. No tenen més que la meitat de temps de pati que els de les altres galeries i per major sadisme en el pati no poden passar d'una ratlla que els priva de prendre el sol l'hivern i de passar a l'ombra l'estiu.

Un grup de « xivats » circula per les galeries provocant, maltractant i inventant-se històries que motiven ferotges represàlies. Pel conjunt de les galeries actua un « grup anticomunista » format per onze bandits de l'antiga « Divisió Blava », falangistes detinguts per atracció, estraperlisme i altres delictes comuns. El « grup » és una mena d'institució oficial, protegida per la Direcció, la qual li dona carta blanca per a cometre tota mena de malfetes. Els onze bandits disposen d'armes.

Els detinguts de la cel·la 4 i 6 no poden tallar-se el cabell més que cada vint setmanes ni afaitar-se més que cada 15 dies. No tenen més que la meitat de temps de pati que els de les altres galeries i per major sadisme en el pati no poden passar d'una ratlla que els priva de prendre el sol l'hivern i de passar a l'ombra l'estiu.

Un grup de « xivats » circula per les galeries provocant, maltractant i inventant-se històries que motiven ferotges represàlies. Pel conjunt de les galeries actua un « grup anticomunista » format per onze bandits de l'antiga « Divisió Blava », falangistes detinguts per atracció, estraperlisme i altres delictes comuns. El « grup » és una mena d'institució oficial, protegida per la Direcció, la qual li dona carta blanca per a cometre tota mena de malfetes. Els onze bandits disposen d'armes.

Els detinguts de la cel·la 4 i 6 no poden tallar-se el cabell més que cada vint setmanes ni afaitar-se més que cada 15 dies. No tenen més que la meitat de temps de pati que els de les altres galeries i per major sadisme en el pati no poden passar d'una ratlla que els priva de prendre el sol l'hivern i de passar a l'ombra l'estiu.

Un grup de « xivats » circula per les galeries provocant, maltractant i inventant-se històries que motiven ferotges represàlies. Pel conjunt de les galeries actua un « grup anticomunista » format per onze bandits de l'antiga « Divisió Blava », falangistes detinguts per atracció, estraperlisme i altres delictes comuns. El « grup » és una mena d'institució oficial, protegida per la Direcció, la qual li dona carta blanca per a cometre tota mena de malfetes. Els onze bandits disposen d'armes.

Els detinguts de la cel·la 4 i 6 no poden tallar-se el cabell més que cada vint setmanes ni afaitar-se més que cada 15 dies. No tenen més que la meitat de temps de pati que els de les altres galeries i per major sadisme en el pati no poden passar d'una ratlla que els priva de prendre el sol l'hivern i de passar a l'ombra l'estiu.

Un grup de « xivats » circula per les galeries provocant, maltractant i inventant-se històries que motiven ferotges represàlies. Pel conjunt de les galeries actua un « grup anticomunista » format per onze bandits de l'antiga « Divisió Blava », falangistes detinguts per atracció, estraperlisme i altres delictes comuns. El « grup » és una mena d'institució oficial, protegida per la Direcció, la qual li dona carta blanca per a cometre tota mena de malfetes. Els onze bandits disposen d'armes.

Els detinguts de la cel·la 4 i 6 no poden tallar-se el cabell més que cada vint setmanes ni afaitar-se més que cada 15 dies. No tenen més que la meitat de temps de pati que els de les altres galeries i per major sadisme en el pati no poden passar d'una ratlla que els priva de prendre el sol l'hivern i de passar a l'ombra l'estiu.

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - Núm 170 - Preu 10 fr. - 15 de setembre del 1949 - Redacció i Administració: 33, r. de la Granja-nua-Belles, Paris-X

Com són torturats els patriotes

AMB la tràgica descripció que acabem de fer, tothom podrà comprendre fàcilment que la tortura dels patriotes és el mètode dels botxins falangistes. La tortura comença a « Jefatura » on els detinguts són apallissats, turmentats per obligar-los a declarar-se culpables d'allò que pla a la policia. Són molts els patriotes que hi passen mesos i mesos en mans dels monstres dirigits pels bandits Churchill, Polo i Quintela. Quan són traslladats a la presó, són els seus funcionaris els encarregats de seguir torturant els patriotes. El sadisme d'aquests bandits falangistes és inimaginable com es pot veure en els casos següents:

Mercè Clota. — Bàrbarament apallissada davant dels seus companys de treball en el moment de la detenció.

Carlos Sancho. — De 45 anys, fou apallissat i castigat durant 15 dies a fregar la galeria tres vegades al dia pel delicte de matar les xinxes de la cel·la. Fou castigat llargues setmanes a « xapat » per haver fet manifestacions unitàries.

Antoni Giral. — Bufetejat per haver escrit a l'etiqueta del paquet una relació de les peces de roba que enviava a casa seva. A més el castigaren a 50 dies de « xapat ».

Lluís Ruiz. — Per haver dit al funcionari José Pérez, borratxo incorregible, que no era just que s'obligués « els empresonats a netejar les galeries durant les hores de pati, aquest el deixà a cops de puny i de porra i el castigà a 45 dies de « xapat ».

Anastasi Garcia. — Pelat al zero i castigat a 15 dies de « xapat » per no haver-se presentat a missa. Castigat també a altres 9 dies de « xapat » per no haver bramat prou fort « Franco, Franco, Franco ».

Salvador Casé. — Li obrien el cap. A pallisses li han produït una hèrnia i ha perdut la vista de l'ull dret.

Esteve Arias. — El penjaren cap per avall lligat de peus amb una bandera catalana i li taparen la boca amb una careta antiga. El trepitjaren i el martiritzaren de mil maneres mentre li deien: « la Passió de la », i cantaven la Internacional.

A dos patriotes conetistes, els noms dels quals avui ignorem, detinguts el mes d'abril proppassat, els arrencaren els testicles i moriren.

El jove Pere Colás el mataren a cops.

Els joves Daniel Planas, Francesc Ros, Eduard Palanques i Frederic Canon foren torturats i el darrer durant setmanes tingué tot el cos negre dels cops rebuts.

Enric Pla. — Patriota de 39 anys, el sotmeteren a les més brutals tortures.

Qui són els botxins?

DES del director al darrer funcionari de la presó « Model » de Barcelona, han estat seleccionats per la Falange. Algun temps enrera es podien trobar a la presó alguns funcionaris que, rebel·lant-se contra les monstruositats inquisitorials en les « esforcenques » per fer menys tràgica la vida dels patriotes empresonats. Aquests funcionaris « dolents » han estat eliminats. Avui tot està en « ordre ». I el personal de la presó és un conjunt de xivats que valen menys que la corda de la qual un dia o altre seran penjats. Parlem d'alguns:

El director de la « Model » és un tal Fernando Arnas, de tercera categoria. Dirigi la presó d'Hellin. Per la seva condició de falangista i de local de Fernández Cuesta — al qual serví quan aquest fou empresonat per la República —, l'enviaren a la « Model » de Barcelona, que és de

primera categoria. Arribà a Barcelona el gener del 1946, pobre i tronat. En menys de dos anys ha fet una immensa fortuna fent ús de les « llicències » de Falange i del ministeri i començant tota mena d'estraperls.

Vegem alguns negocis de cana « exemplar » director: es va apropiat i va vendre al mercat negre les prestatgeries, les taules, els bancs, els llits de cel·les i galeries. Va cobrar de l'Estat 6 milions de pessetes per fer aixecar dos metres més de parets i construir tres « garxes » més de sentinelles. S'apropià de les racions de tabac que l'Estat assigna a la presó i les cigarretes i altre tabac són venuts al mercat negre dels carrers Escudellers, Sant Pau, Hospital, Rondes, Plaça Universitat, Diagonal, etc. Escureix les racions de fam dels empresonats i es ven els queviures al mercat negre: el guanya una fortuna important als patriotes el plat negre, un cassó de bledes podroses, plenes de terra, amb aigua quan no és de faves amb tavella i tot. Apropria tota mena de papers dels paquets i altres coses i s'ho ven als drapaires conjuntament amb l'edició completa del periòdic de la presó « Redenció ». Engoleix íntegrament el pressupost de Farmàcia i Infermeria. Es ven el sabó de l'Estat i dels presos, les escombres i baletes. Recentment imaginà uns obres a la tercera galeria i va fer comprar 300 aixetes i tubs de desguàs a preus de taxa i les va vendre a preus de mercat negre i va deixar les que ja hi havia. El nombre de sacs de ciment que aquest individu s'ha menjat és incomptable.

Així no s'ha d'estranyar que aquest director, Fernando Arnas, que va arribar a Barcelona tronat i hagi comprat ja un « Mercedes Benz » per 200.000 pessetes, hagi comprat cases que ha posat a nom de la seva dona i un munt de joies, i mena una vida de potentat que no s'adon pas amb el sou d'un director.

Aquest és l'individu que dirigeix la presó de Barcelona atenent-se al lema que ell mateix ha fet que els patriotes popularitzat: « disciplina i buena alimentación ». És comprensible que un funcionari de qualitat tan excepcional: tan falangista hagi estat condecorat el mes de juny proppassat pel bandit número 1 de Barcelona, Baeza Alegria, amb una medalla.

Es natural, doncs, que el subjecte Arnas posi en els llocs més importants de la presó els funcionaris més corruptes i degenerats, i d'intint més criminal.

Andrés Sanchez, cap de serveis, ex-funcionari de la presó de Sant Elías, expulsat de Còc, previ expedient per « mala conducta », és un falangista empedrit i va estar uns quants milers de pessetes, per la qual cosa fou expulsat i empresonat durant dos mesos i mig a la presó de Girona. De Girona anà a Madrid, feu allí una cura falangista i fou reincorporat al servei i tornà a Barcelona a ocupar el càrrec que avui té.

Conjuntament amb aquests dos individus, els que més es distingeixen en els tractes inhumans als patriotes empresonats són: López Pereira, Canseco i José Pérez, els quals es serveixen dels provocadors i delatadors Felipe Martínez, Jesús Salvador, Antonio Camps i Rafael Toledo.

« Van a matar-nos, però vengem » (Dibutx de CASTELAO)

Passa a la pàg. 2
Redacció General
CEDOC

